

10-vuotias minä

Moi päiväkirja! Oon tehnyt kaikkee kivaa mutten oo kerinnyt jutella sulle. Kävin Sannalla leikkimässä ja hoidettiin sen pupuja. Sannalla on ainaski 10 tyttö-Brätzii ja 6 poika-Brätzii, mä sain joululahjaks 1 laskettelu-Brätzin. Mä kävin kans Jonnalla kattoo ”Tie El Doradoon”, se on mun lempparileffa. Me aina leikitään Jonnan kaa että ollaan elokuvien hahmoja, niinku siinä El Dorados mä oon Migel ja Jonna on Tulio. Olin sit kans yötä siellä Jonnalla, niitten luona on aina tosi kivaa ja Jonnan äiti on tosi mukava. Jonnalla on kaikkia kivoja tavaroita, olispa mullaki paljo kaikkee! Iskä sano muutes että saan trampoliinin, kaikilla on trampoliini, niin sanoin iskälle siitä. Sillä trampalla on tosi kiva hyppii, ja aion opetella kaikkia temppuja. Henkallaki on tramppa ja meen sinne kesällä käymään, jee! Mut en tykkää Henkan lehmistä, ne on pelottavia. Mää kyllä muuten tykkään olla siellä maalla. Me keksitään aina Henkan kanssa kanssa kaikkee hauskaa, kerran me laskettiin patjalla portaista. Se oli aika hupaisaa, mut henkalla tuli mustelma päähän ja me yritettiin peittää sitä tussilla. Yks päivä mummo tuli käymään eikä tykänny ku olin laittanu mun säilytyskorit sängyn alle, ku mä näin yhdessä lehdessä niin, eli se on tosi muodikasta. Sanoin mummollekki siitä mut ei se ymmärrä semmosia. Sit ku oon aikuinen ja mulla on oma asunto niin laitan kyllä mun tavarat justiinsa sinne minne haluan! Haluaisin kans ruveta parturiksi, mun mies vois mennä Poutulle töihin ja me ajettaisiin polpotilla niinku Antti.

15-vuotias minä

En oo taas pitkiin aikoihin kirjoitellut mitään joten tässä tulee vähän päivitystä. Koulussa menee ihan hyvin, vaikka stressaa kauheena kaikki, ku pitäisi tietää

mihin kouluun jatkaa, tai jos edes pääsee minnekään. Nyt ysiluokalla on kauheesti hommaa muutenkin, tuntuu oudolta lopettaa peruskoulu. Mä haluaisin johonkin taidekouluun tai vastaavaan, mutta täällä lähistöllä ei oikein ole semmosia. Aattelin että menisin Kälviälle opistolle, ku siellä on joku media-assistentin koulutus. En oikeen tiedä mitä sellanen assistentti tekee. Jotain lehtijuttuja varmaan ainaskin. Mun pitäs käydä pääsykokeissa siellä, vähäsen jännittää. Kävin muutes tossa syksyllä Saksassa koulun projektin kautta. Minnaki lähti sinne. Me oltiin isäntäperheissä ja käytiin TET-jakso siellä. Mä ja Minna oltiin yhdessä marketissa töissä. Oli aika outoa ku en osannu puhua saksaa ja Minnaki osasi vaan vähän. Meijän hommaa siellä oli oikeastaan vaan laittaa tavaroita hyllyyn ja kattoo mitkä on vanhentuneita. Saatiin kyllä tehdä välillä jotain erilaistakin, kuten kuoria ananaksia. Henkilökunta oli tosi kiva meille, vaikkei ne kaikki osannukkaan englantia. Erityisesti lihatiskin äijä oli tosi hauska ja kertoili meille kaikkia juttuja. Sit siellä oli yks vähän härö Thomas-niminen tyyppi. Se aina tuijotteli meitä ja hymyili. Eikä me edes ymmärretty sitä ku se puhu meille saksaksi. Me kutsuttiin sitä salaa Frankensteiniksi koska sillä oli semmonen vino hymy ja se oli aika isokokoinen ja kömpelö. Loppujen lopuksi siellä Saksassa oli ihan kivaa, ainaski siellä oli hyvää suklaata. Me tuotiin Minnan kanssa muulle jengille tuliaisia. Mun mielestä meillä on tosi hyvä porukka vaikka joskus tapellaankin ja ollaan kyllä aika erilaisia. Tosi haikeeta ku meijän jengiki hajoo ku lähetään eri kouluihin. Mutta sitähän se elämä on. Yläasteen aikana on tullu opittua ja koettua kaikenlaista, en kyllä siltikään tulis takaisin tänne. Haluaisin vaan lähtee jonnekin ulkomaille opiskeleen, vaikka oon vähä nössö lähtemään yksin minnekkään. Tällä hetkellä pitää siis tyytyä Kälviään. Toivottavasti siellä on kivoja tyypejä.

20-vuotias minä

Tuntuu oudolta ajatella että nyt olen jo aikuinen ja täysin vastuussa itsestäni. Olen vapaa lähtemään ja tekemään mitä haluan. Kun tätä hetkeä on odottanut monta vuotta, niin nyt se ajan koittaessa tuntuukin kaikki pelottavalta. Minun pitää osata tehdä valintoja ja ottaa vastuu teoistani. Minulla on vielä paljon opittavaa joten en sinänsä ota paineita teenkö oikeita vai vääriä valintoja. Täytyy tsempata itseäni tarttumaan tilaisuuksiin. Aivan kuin olisin parina viime vuotena vain valmistautunut tähän hetkeen, jolloin lähdän opiskelemaan pois kotoa Etelä-Suomeen. Toivon että pääsen viimeinkin toteuttamaan tämän koulun kautta unelmaani lähteä ulkomaille. Olen toiveikas tulevaisuuteni suhteen, mutta silti esimerkiksi työttömyys on ahdistava ajatus, entä jos en olekaan tarpeeksi hyvä töihin, tai mitään ei ole tarjolla? Olen luvannut itselleni yrittää kaikkea mahdollista, annan virran viedä mukanaan. Haluaisin löytää paljon uusia ystäviä ja kokea kaikkea mahdollista. En ole ikinä ollut mikään rämöpää, mutta nyt minusta tuntuu että voisin kokeilla vähän kaikenlaista.

On tiettyjä asioita joista en tule varmaan ikinä luopumaan. Tulen aina nauttimaan hyvästä kirjasta sadesäällä ja siitä kuinka monta kirjaa minulla on taas jonossa luettavana. Haluan pyöräillä vastatuuleen, haluan piirtää siitä mistä pidän ja kirjoittaa mitä tunnen. Haluan ottaa valokuvia kaikista hetkistä ja hemmotella itseäni leipomalla suosikkileivonnaisia ja ilahduttaa niillä muitakin. Lapsenmielisyyden säilyminen on mielestäni tärkeimpiä asioita aikuistumisessa, en halua menettää pelleilemistaitojani tai sitä hyvää naurua jonka voi kokea yksinkin kun vaikkapa netissä tulee vastaan huvittava juttu. Haluan saada muutkin ihmiset hymyilemään.